

Keer terug naar de wereld van

LUCINDA RILEY'S
ZEVEN ZUSSEN

ORLANDO

HARRY
WHITTAKER

ROMAN

PROLOOG

A.M.

September 2009

Ik zal zolang ik leef precies weten waar ik was en wat ik deed toen ik hoorde dat mijn vader was overleden.

Ik zat in de schoolbibliotheek, aan een van de lange houten tafels onder een rij met portretten. De middag liep op zijn eind en de regen tikte tegen de hoge ramen. Om me heen zaten nog meer jongens over hun boeken en laptops gebogen aan opstellen te werken.

Het mailtje kwam binnen om 16.47 uur. De onderwerpregel luidde: *Nieuws*.

Ik opende het bericht.

Beste Alexander,

Tot onze spijt moeten we je mededelen...

Een notaris die ik niet kende schreef dat mijn vader die ochtend was gestorven. De details over de uitvaart zouden later volgen, voor het geval ik die wilde bijwonen. In het testament stond dat er iets aan me was nagelaten.

Ik las het mailtje.

Daarna sloot ik het af.

Huilen deed ik niet.

Waarom zou ik?

Ik had mijn vader slechts één keer ontmoet.

Een paar weken eerder was hij naar me toe gekomen, in een besloten ruimte in een Londens hotel. Het vertrek stond me nog helder voor de geest: donkere vloerbedekking, een lage tafel, een raam dat van bovenaf uitzicht bood op een straat waar zwarte taxi's krioelden als kevers in de regen.

Op dat moment was hij al ziek, al wist ik niet wat hem mankeerde. Ergens diep vanbinnen had het verval zijn intrede gedaan. Hij was broodmager en zijn huid had die uitgerekte bleekheid die je alleen ziet bij iemand wiens lichaam hem in de steek laat.

Ondanks zijn ziekte was mijn vader een indrukwekkende verschijning. Hij was lang, met donker haar en krachtige gelaatstreken. Hij zag eruit als iemand die ooit alle aandacht had weten op te eisen.

En zijn naam... Tja.

Die vond ik meteen prachtig.

Hij bood zijn excuses aan omdat hij niet eerder contact met me had opgenomen. 'Ik ben nog niet zo lang van je bestaan op de hoogte.'

Zo zei hij het. Op de hoogte. Alsof ik een clause was die diep in een contract weggestopt had gezeten.

Ik vroeg wie mijn bestaan verborgen had gehouden.

Daar moest hij om glimlachen. 'Dat zal ik je vertellen,' antwoordde hij, waarna hij de naam van mijn moeder noemde.

Voor vertrek overhandigde hij me een pakketje. Het was vrij lijvig en in bruin papier verpakt. 'Lees dit maar, als je de volledige waarheid wilt weten.'

'De waarheid?'

Weer glimlachte hij. 'Over jezelf. Je moeder. Haar familie. Mijn familie.'

Vervolgens pakte hij een zakdoek, waar hij hard in hoestte en die hij weer wegstopte voordat ik kon zien of er bloed op zat.

Ik vroeg wat eraan scheelde.

‘De tijd,’ antwoordde hij.

Na afloop nam ik het pakje mee terug naar school en verstopte het onder in mijn hutkoffer, onder mijn wintersjaals. Wekenlang liet ik het ongeopend.

Niet omdat ik bang was.

Nee, ik wachtte ergens op.

Waarop, dat wist ik niet.

Misschien tot hij zou sterven.

En nu was het zover.

De jongens om me heen werkten stug door. Ze sloegen bladzijden om, fluisterden over de aankomende toetsen, over sportuitslagen en wat er die avond op het menu zou staan. De bibliothecaresse liep een keer langs me heen en liet haar blik op me rusten. Ik staarde onbewogen terug.

Die avond, na het doven van de lampen, trok ik de gordijnen dicht en haalde ik het pakje uit mijn hutkoffer. In het bruine papier zat een dikke bundel gekopieerde bladzijden, samengebonden met een zwarte klem. Hier en daar was de tekst vervaagd, alsof het origineel te vaak tegen het glas was gedrukt.

Op de eerste bladzijde stond in een keurig handschrift een naam geschreven.

Niet de mijne.

Niet die van mijn vader.

Ook niet die van mijn moeder.

Ik ging achterovergeleund tegen het kussen zitten, trok de lamp dicht naar me toe en begon te lezen in het geschenk dat mijn vader me had gegeven.

Het was een kopie van het dagboek van een man genaamd Atlas Tanit.

DEEL I

ORLANDO

1

Tenterden, Kent, Engeland, 2009
Kerstavond

Ik werd opgeschrikt door het rinkelende belletje boven de deur. Omdat de zaak vanaf nu tot in het nieuwe jaar gesloten zou zijn, was ik druk bezig me daarop voor te bereiden, door net zo lang aan de eigenzinnige thermostaat te prutsen tot de temperatuur voor de komende week precies goed was ingesteld. Normaal gesproken nam ik die moeite nooit. Waarom zou iemand in hemelsnaam een technisch snufje waar de mensheid eeuwenlang zonder had gekund boven een open haard verkiezen? Ik spendeerde vrijwel al mijn tijd tussen deze muren en zorgde er daarom voor dat de kolenkit altijd gevuld was.

Met het mes op de keel zou ik waarschijnlijk moeten toegeven dat dat vooral een esthetische keuze was. Een klant die een boekwinkel binnenloopt die handelt in antieke exemplaren en zeldzame uitgaven, verwacht nou eenmaal een zekere nostalgische charme. Ik heb dan ook mijn uiterste best gedaan om een dergelijke sfeer te scheppen bij O. Forbes Esquire – Zeldzame Boeken. Voor wie hier binnenkomt, is de winkel als een schatkist. De muren worden volledig in beslag genomen door torenhoge rekken met oude boeken met harde kaft, hun ruggen glad geworden door meerdere generaties gretige handen. Sommige boeken stal ik in een georganiseerde

chaos uit op houten tafels, maar mijn waardevolste werken bewaar ik in glazen vitrinekasten. Om de inhoud te kunnen bekijken moeten klanten mij persoonlijk om een sleutel vragen.

Een smalle wenteltrap voert omhoog naar de entresol achter in de zaak, waar elke stap wordt gedempt door Perzische tapijten en waar de middagzon de ene na de andere rij met in leer gebonden klassiekers uitlicht. Dat is mijn heiligdom, de plek waar ik vaak achter mijn zware notenhouten bureau te vinden ben en mijn catalogus beheer met de toewijding van een museumbeheerder die over zijn relikwieën waakt.

Uiteraard zijn niet al mijn pareltjes te koop. Sommige schatten bewaar ik uit het zicht, verpakt in perkament en gemarkeerd met mijn krullerige handschrift. Sommige bevatten oude familiegeheimen, in andere zitten nooit verstuurde brieven. Deze waarheden bewaak ik als een leeuw. Het zijn immers niet zomaar woorden, ze vormen een tastbare herinnering aan het verleden.

Desalniettemin moet er brood op de plank komen, wat betekent dat ik zo veel mogelijk boeken dien te verkopen. Gelukkig wordt de winkel druk bezocht. Hij is gevestigd in een oud victoriaans rijtjeshuis met vensters met enkel glas, waarachter mijn waren te bewonderen zijn.

Tot voor kort was ik erg bezitterig als het op mijn boeken aankwam. Ik beschouwde mijn zaak als een fiscaal aantrekkelijke manier om een bijzondere privécollectie op te bouwen. Telkens wanneer ik mezelf gedwongen zag om iets groots van de hand te doen, vroeg ik me af of de koper het wel verdiende om zo'n opmerkelijk voorwerp in bezit te krijgen.

Jeugdige verwaandheid, laten we het daar maar op houden.

Tot mijn grote vreugde kan ik melden dat mijn kijk op deze kwestie in de loop der jaren is veranderd. Met dank aan mijn trouwe bedrijfsleider. Dat ik Miss Star D'Aplièse in dienst heb genomen, was een van mijn beste beslissingen tot nu toe. Ze is niet alleen een fijne collega, ze heeft zich daarnaast ook op een veel ingewikkelder project gestort: een liefdesrelatie met mijn narrige oudere broer, Mouse. Wat ze in hem ziet is me een raadsel, maar met haar elegantie en geduld heeft ze een beter mens van hem gemaakt.

Door de humanistische levensvisie van Miss Star heb ik ervaren wat een genot het kan zijn om een boek aan een nieuwe eigenaar te koppelen. De tijd dat ik mijn ogen ten hemel sloeg wanneer een klant om advies vroeg is voorbij, en ook probeer ik klanten die een vraag stellen niet meer in verwarring te brengen met mijn kletspraatjes over literatuur. Kortom, ik kan met trots zeggen dat ik, Orlando Forbes, er tegenwoordig genoeg in schep om boeken te verkopen.

Desalniettemin zag ik ertegen op om de zaak zeven dagen te sluiten. Star stond erop dat ik kerst zou vieren met mijn familie op High Weald. Hoewel ik in deze tijd van het jaar het liefst alleen was, het was immers een uitermate geschikt moment om in alle rust te kunnen lezen, was ik afgelopen zomer tijdens een herdenkingsdienst voor Stars adoptievader, Atlas Tanit, herinnerd aan het belang van familie.

Daarom kon ik haar uitnodiging onmogelijk afslaan.

Dat betekende dat ik de strijd moest aanbinden met de centrale verwarming, want vocht is de grootste vijand van boeken. In de winter dienen ze goed verzorgd te worden, om te voorkomen dat ze ten prooi vallen aan de gevreesde vergeling. Als de luchtvochtigheid te hoog oploopt, kunnen smetteloze antieke bladzijden worden bezoedeld door geelbruine vlekken. Dat tast niet alleen hun financiële waarde aan, het geeft me vooral het gevoel dat ik heb gefaald in mijn rol als hun beschermheer.

Ik was zodanig verdiept in de digitale symbooltjes en toetsen op de thermostaat dat ik tot mijn schande moet bekennen dat ik van schrik een sprongetje maakte toen het belletje boven de deur rinkelde.

‘Hallo,’ mompelde de gestalte die in de deuropening stond. ‘Het spijt me, ik wilde u niet laten schrikken. Bent u geopend?’

De man was ontzagwekkend lang. Zijn schaduw, veroorzaakt door het licht van de straatlantaarn buiten, reikte tot ver de winkel in.

‘U hoeft zich niet te verontschuldigen, beste man,’ herstelde ik me snel. Op mijn horloge zag ik dat het iets na zevenen was. ‘Goh, ik ben vergeten de deur op slot te doen. In dat geval zijn we inder-

daad geopend. Of liever gezegd, ik. Mijn bedrijfsleider is al naar huis om kerst te vieren.'

Ik besloot de thermostaat even te laten voor wat die was en liep aarzelend op de onbekende man af. Zijn winterjas reikte tot aan zijn laarzen en zijn ouderwetse deukhoed was zo ver naar voren geschoven dat zijn gezicht grotendeels aan het oog onttrokken werd. Mijn blik viel op een rood speldje op zijn revers dat glinsterde in het licht. Het had iets weg van een bloem. 'U boft dat u me nog treft, zo laat op kerstavond. Ik stond net op het punt om de zaak te sluiten voor de feestdagen. Enfin...' Theatraal klapte ik in mijn handen. 'Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

De man stapte over de drempel en deed de van ruitjes voorziene houten deur achter zich dicht. 'Ik ben ergens naar op zoek.'

'U zoekt op de valreep nog een kerstcadeau? Dan bent u hier aan het juiste adres.' Ik maakte mezelf lang en duwde mijn schouders naar achteren. Het was tijd om mijn klant te imponeren en geld te verdienen. 'Vertel me alles over haar.'

Vertwijfeld keek hij me aan. 'Pardon?'

'Waar houdt ze van? Is ze het soort lezer dat gesteld is op zeldzame literaire werken waarmee u een goede indruk kunt maken?' Ik wees naar een vitrinekast links van me. 'Als ze van poëzie houdt, heb ik hier nog een eerste druk van Walt Whitmans *Leaves of Grass* op voorraad.' Aangezien de vreemdeling niets zei, vervolgde ik: 'Whitman is zijn oeuvre zijn leven lang blijven bewerken, vandaar dat elke oplage weer anders is.'

'Eh...'

In een geruststellend gebaar stak ik mijn handen op. 'Zeg maar niets meer. Dit is wellicht wat overdreven als ze meer van lectuur houdt.' Ik slaakte een zucht die waarschijnlijk nogal bevoogdend overkwam. 'Mag ik u in dat geval misschien wijzen op deze tafel, waarop ik een aantal kerstgeschenken heb uitgestald?' Ik liep naar de andere kant van de zaak. 'Er ligt een eerste druk van *The Snowman* tussen. Alleraardigst. Voor zeventig pond is hij van u.' Ik keek om en wenkte de onbekende, die aarzelend bij de ingang was blijven staan. 'Kijkt u gerust eens rond. Ik heb ook nog een dertigjarigjubileumeditie van *Alice's Adventures in Wonderland*. Of

misschien houdt uw geliefde dame meer van het verzameld werk van William Shakespeare? Dat bestaat uit twee delen, beide in rood leer gebonden door The Folio Society.

Wederom bleef het stil.

‘Het zou een ware blikvanger zijn in de boekenkast van uw partner.’

De onbekende drentelde wat heen en weer, duidelijk niet op zijn gemak. ‘Eerlijk gezegd heb ik geen partner.’

Als ik een pauw was geweest, had ik nu beschaamd mijn staartveren ingetrokken. ‘Och, vergeef me mijn arrogantie. Ik ging ervan uit dat u hier was om een impulsaankoop te doen.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Daarmee zou u vandaag niet de eerste zijn. Hoe dan ook, ik geloof dat ik nu wel lang genoeg heb gepraat. U zei dat u iets specifieks zocht?’

De man knikte. ‘Ja, maar ik vrees dat het moeilijk te bemachtigen zal zijn.’

‘Uitstekend!’ riep ik uit. ‘Dat soort boeken heb ik het liefst. Wat zoekt u precies?’

Na een korte aarzeling antwoordde hij: ‘*A Christmas Carol*. Een eerste druk.’

Ik trok een bedenkelijk gezicht. ‘Hm. Ja, dat wordt wel een uitdaging.’ In gedachten nam ik snel mijn catalogus door. ‘Ik heb het in elk geval niet op voorraad, en ik kan me niet eens meer heugen wanneer ik voor het laatst een exemplaar voorbij heb zien komen tijdens een veiling.’

‘Nee.’ De man zette aarzelend zijn hoed af, waar een volle, war-rige bos zilvergrijs haar onder schuil bleek te gaan.

Mijn blik dwaalde omlaag naar zijn gezicht. Zijn jukbeenderen wierpen hoekige schaduwen, als gebieden die jarenlang waren geteisterd door de wind. Toen hij langs zijn voorhoofd veegde, ving ik een glimp op van zijn donkere, doordringende ogen.

‘Vindt u het goed als ik ga zitten? Ik heb een heel eind gelopen.’

‘Natuurlijk, beste man!’ Ik liep snel om hem heen en trok een van de met geel fluweel beklede leesfauteuils naar voren.

‘Dank u.’ Dankbaar zeeg hij erop neer.

‘Geen dank. Kan ik u iets te drinken aanbieden? Water? Thee?’

Zijn ogen lichtten op. 'Als het niet te veel moeite is, zou iets warmes er wel in gaan.'

'Er zit nog wat earl grey in de pot, al is hij wellicht niet meer gloeiend heet. Suiker en melk?'

'Een wolkje melk en twee schepjes suiker, graag.'

'Uitstekend.' Ik repte me naar de kitchenette achterin en keek nog eens op mijn horloge. Mijn broer Mouse had me duidelijk te kennen gegeven dat ik niet te laat mocht komen voor het diner om half acht. Kennelijk was Miss Star de hele middag bezig geweest om een in gemberbier gestoofde ham te bereiden en werd ik geacht die bij elke hap de hemel in te prijzen.

Maar ik kon deze mysterieuze bezoeker toch niet op kerstavond de deur wijzen? Met een mok ietwat lauwe thee ging ik weer de winkel in.

Toen ik de man zijn thee voorzette, viel het me op dat hij er erg moe uitzag en zijn hoofd ondersteunde met zijn gebalde vuist. 'Kijkt u eens. Bent u zich in de aanloop naar de feestdagen soms al te buiten gegaan aan alle verleidingen?'

Mijn gast keek me verward aan.

'U lijkt volkomen uitgeput,' verduidelijkte ik.

'O,' verzuchtte hij. 'Neem me niet kwalijk, ik heb me gehaast om hiernaartoe te komen.' Hij begon gulzig te drinken en ik zag de warme vloeistof als het ware door zijn lichaam gaan en elke centimeter ervan verwarmen, als water dat door een gietijzeren radiator stroomde. 'Bedankt voor de thee.'

'Daar hoeft u me niet voor te bedanken.' Ik trok de andere fluwelen leesstoel erbij, streek op het puntje ervan neer en liet mijn handen met een klap op mijn knieën neerkomen. 'Mijn naam is Orlando trouwens. Orlando Forbes.'

'Dat weet ik.'

Ik moet bekennen dat het door die reactie voelde alsof ik leegliep als een ballon. 'Meent u dat nou? Is mijn reputatie me vooruitgesneld?'

De man grinnikte. 'Uw naam staat boven de deur.'

'Ah.' Dat was waar ook. Het grootste gedeelte van mijn volwassen leven had ik Arthur Morston Books in Londen gerund. O. Forbes

Esquire – Zeldzame Boeken was een relatief nieuwe onderneming.

‘Ik zit maar wat te dollen,’ zei hij glimlachend. ‘Iemand heeft me verteld dat u de aangewezen persoon bent om me te helpen bij deze zoektocht.’

‘O. Wie dan?’

De vreemdeling sloeg zijn donkere ogen neer. ‘Wat weet u precies over de allereerste editie van *A Christmas Carol*?’

Ik leunde achterover in mijn stoel, tikte met mijn vingertoppen tegen elkaar en betrad de diepste krochten van mijn mentale bibliotheek. ‘Welnu,’ begon ik, ‘die is uitgegeven door Chapman and Hall, daar ben ik vrijwel zeker van.’ Toen ik zag dat de man in zijn nopjes leek met die opmerking, vervolgde ik: ‘Het omslag was rood.’

‘Roodbruin,’ corrigeerde hij me.

‘Zo u wilt. Roodbruin, met een vergulde opdruk.’

De man boog zich naar voren, duidelijk verlangend naar meer. ‘Dat is allemaal leuk en aardig, maar weet u wat die uitgave werkelijk zo bijzonder maakt?’

Ik wilde me niet gewonnen geven en fronste mijn wenkbrauwen. ‘De houtsneden in de tekst rondom het ex libris,’ antwoordde ik.

Er kwam geen reactie.

‘Nee, wat dom van me. Die zijn niet noodzakelijkerwijs uniek voor de eerste druk,’ krabbelde ik terug.

Mijn gast schudde zijn hoofd.

‘Ik moet het natuurlijk zoeken op de titelpagina...’

Hij trok één wenkbrauw op.

‘... of nee... in de schutbladen?’ gokte ik.

‘Helemaal juist.’

Het gebeurde me niet vaak dat ik bij dit soort kwesties niet de leraar was, maar de leerling. Deze man was duidelijk bijzonder geïnteresseerd in het werk van Dickens. ‘Tot mijn spijt moet ik bekennen dat ik u zonder gedegen onderzoek te doen niet zou kunnen vertellen hoe precies aan de schutbladen te zien is dat het werkelijk om de allereerste editie gaat. Misschien kunt u me dat vertellen?’

Mijn gast sloeg de rest van de thee in één teug achterover. ‘Het

gaat om de kleur. De allereerste uitgave heeft groene schutbladen, maar het was maar een zeer beperkte oplage.

‘Wat bedoelt u precies met “zeer beperkt”?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Vier of vijf exemplaren, hooguit?’

Mijn ogen werden zo groot als schoteltjes. ‘Goeie genade,’ zei ik ademloos.

‘Alle uitgaven daarna zijn voorzien van gele schutbladen,’ voegde hij eraan toe.

Ik krabde aan mijn hoofd. ‘Het verbaast me dat ik nog nooit van deze uitgave gehoord heb.’

Er speelde een glimlachje om zijn lippen. ‘Er zijn maar weinig mensen van het bestaan op de hoogte.’

‘Waarvan akte.’ Dit zou ongetwijfeld een uitdaging worden. ‘Weet u absoluut zeker dat u een exemplaar met groene schutbladen wilt? Ik vrees dat dat niet eenvoudig zal worden. Als u ook tevreden bent met een eerste druk van iets latere datum, kan ik waarschijnlijk betrekkelijk snel iets voor u regelen.’

‘Nee.’ De man tuitte zijn lippen en schudde zijn hoofd. ‘Het móét de allereerste druk zijn. Met groene schutbladen. Iets anders wil ik niet.’

Dat was duidelijk. Ik krabde me nog eens achter de oren en maakte een hoofdrekensommetje. ‘Prima, dan zal ik eens navraag doen. Ik neem aan dat u weet dat dit flink in de papieren kan lopen? Een dergelijk exemplaar zal u naar schatting vijftigduizend pond kosten.’

‘Dat dacht ik al,’ verzuchtte hij.

Bij het zien van zijn gekwelde gezicht besloot ik hem ervan te overtuigen dat hij nog meer mogelijkheden had. ‘Ik begrijp dat u die groene schutbladen belangrijk vindt, maar als de kosten een probleem zijn, kan ik vast een prachtig exemplaar vinden waarmee u ook...’

Hij stak een hand op om me het zwijgen op te leggen. ‘Nee, het moet echt de allereerste uitgave zijn. Gedrukt in december 1843.’

‘Mag ik vragen waarom dit zo belangrijk voor u is?’

Er trok een verontruste uitdrukking over zijn hoekige gezicht en hij reageerde een tikje kortaf. ‘Waarom denkt u dat?’

Ik probeerde de spanning te doorbreken met een hartelijke lach. 'Mag ik zo vrij zijn om u eraan te herinneren dat u op kerstavond mijn zaak bent komen binnenvallen en bijna niet meer op uw benen kon staan voordat u in die stoel plaatsnam? Je hoeft geen Sherlock Holmes te zijn om te weten dat dit boek van persoonlijke waarde voor u is.' Ik hield zijn blik vast in een wanhoopspoging deze ondoorgrondelijke man tot antwoorden te dwingen.

'Moet ik daar dan per se een reden voor hebben?' kaatste hij terug.

Ik leunde naar voren en liet mijn ellebogen op mijn knieën rusten. 'Neem maar van mij aan, als ouwe rot in dit vak, dat mensen altijd een reden hebben. Of u nu een verzamelaar bent, een bewonderaar van een bepaalde drukpers, of dat het verhaal zo'n belangrijke rol in uw leven heeft gespeeld dat u de behoefte voelt om het in zijn puurste, meest authentieke vorm te bezitten.'

Mijn gast nam me even onderzoekend op. 'Goed dan. Het verhaal is belangrijk voor mijn familie.' Meer wilde hij er kennelijk niet over kwijt.

'Dan bent u hier aan het juiste adres. Ik zal me erin vastbijten.'

'Dat hoop ik.'

Zo bleven we nog even zitten, tot ik de stilte niet langer kon verdragen en een blik op mijn horloge wierp. Tien voor half acht. 'Goed, beste man, ik vrees dat ik er dringend vandoor moet. Er wacht een ham op me.'

Opeens zag mijn gast er nerveus uit, als een puppy die werd achtergelaten in de sneeuw.

Snel probeerde ik hem gerust te stellen. 'Maakt u zich geen zorgen, ik zal uw gegevens noteren en u geregeld op de hoogte houden van mijn zoektocht.' Ik sprong overeind en pakte mijn in leer gebonden notitieboek van achter de notenhouten toonbank. 'Uw naam is?'

De man stond op. 'Topper. Fred Topper.'

Even staarde ik hem aan. 'Aangenaam kennis met u te maken, Mr. Topper. Hoe kan ik contact met u opnemen? Zelf geef ik de voorkeur aan de telefoon. Is dat goed?'

De man aarzelde. 'Ik heb momenteel helaas geen telefoon.'

‘Dan wordt het de gevreesde e-mail. Wat is uw adres?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb ook geen computer.’

‘Zo, beste kerel, dan leeft u dus volledig analoog, zogezegd. Ik benijd u ten zeerste. Zal ik dan maar een postadres noteren? Dan kan ik u schrijven wanneer er nieuws is.’

Fred Topper voelde zich duidelijk niet op zijn gemak. ‘Eigenlijk ben ik maar zelden thuis, dus ik weet niet of dat veel zin heeft.’

Ik klapte mijn notitieboek dicht, maar schonk hem een warme, geruststellende glimlach. ‘Tja, in dat geval weet u me te vinden.’

Opgelucht keek hij me aan. ‘Precies. Ik kom later terug.’ Een tikje smekend voegde hij eraan toe: ‘U zult toch wel uw best doen om het boek te vinden? Het is echt enorm belangrijk voor me.’

Ik knikte bedachtzaam. ‘Natuurlijk. Zolang u maar belooft dat u inderdaad terugkomt. Als ik het boek vind, zal ik het tegen een hoog bedrag moeten aanschaffen voordat ik het aan u kan doorverkopen.’ Met mijn armen over elkaar geslagen vervolgde ik: ‘Ik maak er geen gewoonte van om genoeg te nemen met beloftes van vreemdelingen van wie ik de contactgegevens niet heb, ziet u.’

Topper drentelde opgelaten heen en weer.

‘Maar... het is per slot van rekening kerst. En u treft me toevallig aan het einde van een paar uitzonderlijke jaren.’ Ik richtte mijn blik omhoog naar de hemel. ‘Als ik daar iets van geleerd heb, is het wel dat als iemand hulp nodig heeft, je die met alle bereidheid en in goed vertrouwen moet bieden.’

Topper kwam op me af en gaf me een hand. ‘Ik kom nog terug. Dat zweer ik.’

‘Uitstekend. Ik begin in januari met zoeken.’

Hij schonk me een zwak glimlachje, trok zijn jas stevig om zich heen en zette koers naar de deur.

‘Zeg, u hebt me nog helemaal niet verteld wie mij heeft aanbevolen!’ riep ik hem na.

Met zijn hand op de deurknop draaide hij zich langzaam naar me om. ‘O. Gewoon... *Onze wederzijdse vriend*.’ Hij knipoogde en vertrok net zo abrupt als hij gekomen was.

‘Vrolijk kerstfeest, Fred Topper...’ mompelde ik. Ik kwam achter de toonbank vandaan en begaf me naar de achterzijde van de win-

kel, waar een volledige muur in beslag werd genomen door oranje populaire klassiekers uit de jaren veertig en vijftig van de vorige eeuw. Ik liet mijn vinger langs de ruggen op de derde plank van boven gaan. ‘Dante, Defoe... Dickens!’

Star had de auteurs op alfabetische volgorde gerangschikt en met de titels precies hetzelfde gedaan. Naast *Barnaby Rudge* en *Bleak House* stonden meerdere beduimelde, maar duidelijk met liefde gelezen exemplaren van *A Christmas Carol*.

Gretig pakte ik er een van de plank en begon de dunne bladzijden om te slaan. ‘Ik zou durven zweren dat...’ Al snel vond ik wat ik zocht. ‘Aha!’

Daar stond het, zwart-op-wit, in het derde hoofdstuk:

‘Nou, ’t doet me plezier dat te hooren,’ zei Scrooge’s neef, ‘omdat ik niet veel vertrouwen stel in de kookkunst van jonge vrouwtjes. Wat zeg jij er van, Topper?’

Topper had klaarblijkelijk een goed oogje op een van de zusters van Scrooge’s nicht, want hij antwoordde dat een vrijgezel dan toch maar een ellendige verworping was, die geen recht had zijn meening over een dergelijk onderwerp te uiten.

‘Fred Topper, ja, ja!’

Tijdens het gesprek met de vreemdeling had ik me overweldigd gevoeld, maar dat ik deze verwijzing had opgepikt gaf me zelfvertrouwen. Zijn bezoek had me nieuwsgierig gemaakt. Zijn onverwachte binnenkomst, zijn specifieke verzoek, de mysterieuze aanbeveling... om van die schuilnaam nog maar te zwijgen.

‘Wat verrukkelijk,’ verzuchtte ik. Eerlijk gezegd vond ik het leven maar saai sinds de affaire-Atlas Tanit was afgesloten. Ik miste de mysteries, de versluisde waarheden... het avontuur. Boeken verkopen was mijn vak, maar worden meegesleept door intriges die regelrecht uit een roman afkomstig leken, was een verhaal apart.

Ondanks de risico’s besloot ik daarom op zoek te gaan naar die eerste editie. Mocht ik die vinden, dan wilde ik er ook het fijne van weten waarom deze ‘Fred Topper’ het boek met alle geweld wilde bemachtigen.

Ik kuierde terug naar mijn leesfauteuil en liet me erop neerzakken, erover piekerend wie mijn diensten had aanbevolen en waarom de klant niet wilde zeggen wie dat had gedaan.

Mijn gemijmer werd ruw verstoord door het schelle gerinkel van mijn mobieltje. Onhandig tastte ik mijn slungelige lichaam af, tot ik het vervloekte toestel in het borstzakje van mijn gilet vond. 'U spreekt met Orlando Forbes, met wie heb ik het genoeg?'

'Begin je nou weer? Als je nou eens op het scherm zou kijken voordat je opnam, dan zou je zien dat ik het ben, je broer, en hoefden we niet elk gesprek te beginnen met die bespottelijke begroeting.'

Ik slaakte een zucht. 'Hallo, Mouse. Hoe gaat het?'

'Je bent tien minuten te laat. We hadden afgesproken dat we om half acht zouden gaan eten.'

'Wel verdraaid.' Op mijn horloge zag ik dat ik inderdaad te laat was. 'Ik heb echt geprobeerd om op tijd te zijn. Ik was zelfs van plan om te vroeg te komen, erewoord!'

Aan de andere kant van de lijn hoorde ik Mouse zuchten. 'Gelukkig hadden we daar al rekening mee gehouden, dus is de ham om acht uur klaar. Ik neem aan dat je je voor die tijd wel kunt losrukken van je goede vrienden... Pardon, van je boeken?'

'Natuurlijk, natuurlijk. Ik kom er meteen aan.' Ik sprong op en pakte mijn edwardiaanse lange overjas van de staande kapstok achter de toonbank. 'Ik heb toch zoiets fascinerends meegemaakt, broerlief. Er kwam een vreemde man de winkel in, die...'

'Ja, ja, vertel dat maar tijdens het eten.' Op de achtergrond hoorde ik het opgewonden stemmetje van mijn neefje. 'Ik hoef je er vast niet aan te herinneren dat je op je woorden moet letten waar Rory bij is. De Kerstman is echt, hij komt vannacht een bezoekje brengen aan High Weald en het lukt hem en de elfjes om alle kinderen op aarde cadeautjes te brengen omdat ze de tijd kunnen stilzetten. Begrepen?'

Hoewel Mouse me natuurlijk niet kon zien, salueerde ik. 'Prima plan. De Kerstman kan de tijd naar zijn hand zetten. Begrepen.'

'Tot over een kwartiertje dan. Dag.'

'Wacht!' riep ik. 'Ik was van plan vanmiddag alvast een taxi te

bestellen, maar ik ben de tijd uit het oog verloren. Zou die lieve vrouw van je me misschien kunnen ophalen?’

‘Dat meen je toch zeker niet?’

Op de achtergrond hoorde ik de zachte stem van Miss Star. ‘Wat scheelt eraan?’

‘Orlando wil graag opgehaald worden.’

De irritatie van mijn broer kreeg tegenwicht van een vrolijke lach. ‘Wat had je dan verwacht? Je kunt net zo goed aan Rory vragen om zijn eigen boontjes te doppen. Maak je geen zorgen, Orlando! Ik kom eraan. Ik zie je zo buiten de winkel.’

‘Dank je, mijn liefste Asterope! Ik...’ Voordat ik nog meer kon zeggen, werd de verbinding verbroken.

Ik trok mijn leren handschoenen aan, pakte mijn tas achter de toonbank vandaan en deed onderweg naar de deur het licht uit.